

IV.

Vanaf dien avond hielp Ru Phil geregeld aan haar werk. Ze zaten aan de tafel, 't hoekje voor Phil, 't schrift voor Ru, en Phil voelde zich elken avond weer gevangen in Ru's arm, die als 'n tooverding om haar heen lag en haar gedachten wegvaagde. Ru „sloofde zich uit”, beweerde Ma, maar Phil begreep net zooveel van algebra, als vóór zijn uitleggingen. Geen enkelen avond hoorde ze iets van wat hij zei, en hij legde maar altijd door uit en vroeg haar nooit iets gelukkig.

Een keer had hij zijn stoel aan den anderen kant gezet, zoodat hij, met zijn rechterhand schrijvend, zijn arm niet om Phil kon slaan. 't Was een vreemd leege avond toen voor Phil. En ze zat te bedenken, of er geen middel was, om aan de andere kant te gaan zitten. Maar ze vond niets. Den volgenden avond echter zorgde ze, dat zij aan zijn linkerkant kwam zitten. En toen zijn arm weer om haar heen schoof en haar een drukje gaf bij zijn „goed opletten hoor Flippie”, had ze een tevreden gevoel van 't weer te hebben, die vreemde heerlijke betoovering.

Ma was nóg meer met Ru ingenomen door deze broederlijke hulp voor Phil. En ze probeerde, ook een woord van goedkeuring uit Greet te krijgen, wat niet gelukte. Als ze 's avonds in de huiskamer zaten, Phil en Ru eendrachtelijk als waren ze levenslange vrienden, over 't boek gebogen — stopte Greet haar vingers in haar ooren en las hardop fluisterend haar portie physiologie van den avond. Soms maakte Ma aanmerking op haar „smiespelen”, maar norsch zei Greet, dat ze anders niet leeren kon. „Waarom ga je dan niet in je eigen kamer zitten?” zei Ma dan, maar daar wist Greet altijd klemmende onmogelijkheidsredenen voor te vinden.

Op een avond, vlak na 't eten, wenkte Greet Phil in haar kamer. „Zeg”, fluisterde ze, „je moet me helpen. Er is een brief van Freddy bij Hermien, en die wou ik van-

avond nog hebben. Wil jij hem even gaan halen?”

„Goeie genade, de Westerstraat, noem je dat even? En hoe kan ik nou opeens uit. . . . En waarom doe je 't zelf niet?” Phil begon Freddy al meer en meer te verwenschen.

„Nou, als ik zelf ga, dan loopt 't in de gaten. Ru heeft toen van Huis ter Heide ook gemerkt en. . . . Toe, doe 't nu maar Phil, 't zal wel de laatste brief zijn”.

„De laatste? Waarom?”

„Och — 't is uit tusschen Freddy en mij. Toen die middag op ter Heide al. Hij wou met alle geweld nog schrijven: een afscheidsbrief”.

„Gut. . . .” zei Phil verbouwereerd. Dat Greet 't zoo maar gewoon vertelde! Een afscheidsbrief! Dat was toch erg naar. En ze dacht dat de liefde van Greet en Freddy. . . dat die altijd duren zou. Hemel, al die omhelzingen op den Scheveningschen Weg! En die briefjes, op school en thuis binnenge-smokkeld! Allemaal voor niets.

„Nou zeg, doe je 't?” Phil schrikte op.

„Zeg Greet, hou je niet meer van Freddy?”

„Och. . . . al dat gezeur met die brieven en zijn ma maakte ze soms open! En Freddy is zoo vervelend geworden. Maar dat begrijp jij natuurlijk nog niet zoo. Haal je die brief dan even?”

„Hoe kan ik nu opeens uitgaan. . . .” Phil had er niets geen zin in.

„Nou, je zou immers nog even de nieuwe muziek gaan bestellen? Dat kan je nu wel doen”.

„Ja maar dat is vlakbij, op de Biltstraat.

„Phil”, riep Ma's stem. van boven. Greet zei haastig: „Nu ja, dan rij je even door, op de fiets ben je er dadelijk”.

„En ik moet algebra vanavond. . . . en Ru zou. . . .”

„Zal ik je eens wat zeggen?” Greet viel opeens hard uit. „Je stelt je bespottelijk aan met Ru. Dat je verliefd bent is al belachelijk genoeg, maar. . . . dat je. . . .”

„Wät zeg je?” Phil trilde op haar beenen. Wat zei Greet daar allemaal.

„Ja, en dáarom wil je nu niet uit, omdat